

Chambre des Représentants		Kamer der Volksvertegenwoordigers	
Session de 1928-1929	N° 112		Zittingsjaar 1928-1929
PROJET DE LOI, N° 318 (1927-1928)	SÉANCE du 14 Février 1929	VERGADERING van 14 Februari 1929	WETSONTWERP, N° 318 (1927-1928)

PROJET DE LOI

approuvant la Convention signée à Paris, le 12 septembre 1928, relative à la nationalité de la femme mariée.

RAPPORT

FAIT, AU NOM DE LA COMMISSION (1),
PAR M. SOMERHAUSEN.

MESSIEURS,

Le principe du libre choix de nationalité par la femme mariée qui domine notre législation actuelle sur l'indigénat, existe également en France. Mais les modalités de l'exercice de ce droit diffèrent dans les deux pays. Il en résulte des antinomies que la convention, sujette à la ratification de la Chambre, vise à supprimer.

Votre Commission a adopté le projet de loi à l'unanimité des membres présents.

Le projet modifie sur certains points notre loi du 15 mai 1922, amendée par la loi du 4 août 1926.

Aux termes de l'article 4 de cette loi, l'étrangère qui épouse un Belge suit la condition de son mari. Elle peut toutefois renoncer à la nationalité belge par une déclaration faite dans les six mois à partir du jour du mariage. Cette déclaration se fait soit devant l'officier de l'état civil du lieu de résidence en Belgique ou dans la Colonie, soit devant les agents diplomatiques ou consulaires de la Belgique à l'étranger (art. 22).

La française qui épousait un Belge, en France, acquérait la nationalité de son mari au regard de la loi belge, à moins qu'endéans les six mois de la célébration du mariage, elle n'ait déclaré devant le consul belge vouloir répudier la nationalité belge. Désormais, la femme française qui convolera en France avec un Belge gardera sa nationalité d'origine. Elle ne deviendra Belge que si, avant son mariage, elle ne déclare expressément, dans les formes de la loi française, vouloir acquérir la nationalité de son mari.

En vertu de l'art. 18 de notre loi du 15 mai 1928, la femme Belge perdait sa nationalité, lorsqu'elle épousait un étranger de nationalité déterminée, si la nationalité de

WETSONTWERP

tot goedkeuring van de op 12 September 1928 te Parijs onderteekende Overeenkomst tusschen Frankrijk en België, betreffende de nationaliteit van de gehuwde vrouw.

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE (1) UITGEBRACHT DOOR
DEN HEER SOMERHAUSEN.

MIJNE HEEREN,

Het principe van de vrije nationaliteitskeuze voor de gehuwde vrouw, dat onze huidige wetgeving op het inboorlingschap beheerscht, treft men ook in Frankrijk aan. Doch de modaliteiten van uitoefening van dit recht verschillen in beide landen. Vandaar ongerijmdheden welke de bij de Kamer aanhangig gemaakte Overeenkomst wenscht te doen verdwijnen.

Uwe Commissie heeft het ontwerp met eenparigheid der aanwezige leden goedgekeurd.

Het ontwerp brengt hier en daar wijziging in de wet van 15 Mei 1922, welke bij de wet van 4 Augustus 1926 werd geamendeerd.

Een vreemdelinge die met een Belg huwt, volgt den staat van haar man, zoo luidt artikel 4 van deze wet. Zij kan echter van de Belgische nationaliteit afzien door een verklaring afgelegd binnen de zes maanden te rekenen van af den huwelijksdag. Deze verklaring moet afgelegd worden hetzij voor den ambtenaar van den burgerlijken stand der verblijfplaats in België of in de Kolonie, hetzij voor de diplomatieke of consulaire ambtenaren van België in het buitenland (art. 22).

De Fransche vrouw welke, in Frankrijk, een Belg huwde, verloor de nationaliteit van haar man ten opzichte van de Belgische wet, tenware zij, binnen de zes maanden na de voltrekking van het huwelijk, voor den Belgischen Consul, heeft verklaard de Belgische nationaliteit te willen verzaken. Voortaan, zal de Fransche vrouw die, in Frankrijk, met een Belg huwt, haar oorspronkelijke nationaliteit behouden. Zij wordt enkel Belg, wanneer zij, vóór haar huwelijk, uitdrukkelijk verklaart, op de wijze als door de Fransche wet is bepaald, de nationaliteit van haar man te willen verkrijgen.

Krachtens artikel 18 van onze wet van 15 Mei 1922, verloor de Belgische vrouw hare nationaliteit, wanneer zij met een vreemdeling van een bepaalde nationaliteit huwde,

(1) La Commission, était composée de MM. Meysmans, président; Marck, Pierco, Pouillet, Somerhausen, Soudan et Van Dievoet.

(1) De Commissie bestond uit de heeren Meysmans, voorzitter, Marck, Pierco, Pouillet, Somerhausen, Soudan en Van Dievoet.

son mari lui était acquise en vertu de la loi étrangère. Elle pouvait toutefois conserver sa nationalité d'origine, par une déclaration faite endéans les six mois à dater du mariage, dans les formes de l'article 22.

La femme Belge qui épousait en France un citoyen français pouvait donc se rendre devant l'un de nos consuls dans les six mois de son mariage, et déclarer vouloir conserver la nationalité belge.

Faute d'avoir accompli cette formalité, cette femme était Française aux yeux du législateur belge. Désormais elle restera Belge, en vertu de l'article 2, alinéa 2, de la Convention, à moins *qu'avant le mariage*, elle ne déclare expressément, dans les formes prévues par la loi française, vouloir acquérir la nationalité de son mari.

L'article 21 de la loi du 15 mai 1922 requiert l'assistance des personnes dont le consentement est requis pour la validité du mariage lorsqu'une mineure, ayant plus de 16 ans accomplis, déclare vouloir conserver la nationalité belge nonobstant son mariage avec un étranger. (Cette assistance n'est pas nécessaire pour la mineure étrangère qui déclare vouloir garder sa nationalité d'origine, malgré son mariage avec un belge.)

Aux termes de l'article 3 de la Convention de Paris, la mineure Belge, ayant épousé un Français en Belgique, ne devra plus être assistée de ses représentants légaux pour recouvrer la qualité de Belge.

Le Rapporteur,
M. SOMERHAUSEN.

Le Président,
L. MEYSMANS.

indien zij de nationaliteit van haar man had verkregen op grond van de vreemde wet. Zij kon echter hare oorspronkelijke nationaliteit behouden, door een verklaring afgelegd binnen de zes maanden, te rekenen van den huwelijksdag, op de wijze bepaald bij artikel 22.

De Belgische vrouw die, in Frankrijk, een Fransch burger huwde, kan dus, binnen de zes maanden na haar huwelijk, voor een van onze Consuls verschijnen en verklaren de Belgische nationaliteit te willen behouden.

Bij gebreke van deze formaliteit te hebben vervuld, was deze vrouw Fransche voor den Belgischen wetgever. Voortaan zal zij Belg blijven, krachtens artikel 2, lid 2, van de Overeenkomst, ten ware zij, *vóór het huwelijk*, uitdrukkelijk verklaart, op de wijze bij de Fransche wet voorzien, de nationaliteit van haar man te willen verkrijgen.

Bij artikel 21 der wet van 15 Mei 1922 wordt den bijstand vereischt van de personen wier toestemming onontbeerlijk is voor de geldigverklaring van het huwelijk, wanneer een minderjarig meisje, van meer dan volle 16 jaar oud, verklaart de Belgische nationaliteit te willen behouden ondanks haar huwelijk met een vreemde. (Deze bijstand is niet noodzakelijk voor de minderjarige vreemdelinge welke verklaart hare oorspronkelijke nationaliteit te willen behouden, niettegenstaande haar huwelijk met een Belg.)

Naar luid van artikel 3 den Overeenkomst van Parijs, zal de Belgische minderjarige, die met een Franschman in België gehuwd is, niet meer moeten bijgestaan worden door hare wettigen vertegenwoordiger, om de hoedanigheid van Belg terug te bekomen.

De Verslaggever,
M. SOMERHAUSEN.

De Voorzitter,
L. MEYSMANS.